

Rom 12, 13

13: Del ut ettersom de hellige trenger, legg vinn på gjestfrihet!

Del ut ... Dette heter egentlig etter gr. språket: "Delta i de helliges behov". Og denne formaningen betyr at de kristne bør se på sine fattige trosbrødres behov som om det var dem selv. Vi bør ha så sann og hjertelig kjærlighet at vi lever etter dette ordet: "Om ett lem lider, lider alle lemmene sammen med det", og etter det største kjærlighetsbudet: "Du skal elske din neste som deg selv!" Men om apostelen her spesielt nevner "de hellige", lærer vi også her, som i Gal 6: 10, at vi etter den allmenne kjærlighetsloven skal "gjøre det gode mot alle, særlig dem som er av troens folk". Dette bibelstedet om det "de hellige trenger", viser at det forholdet som ble innført i den første menigheten; at alt de eide, hadde de sammen (Apg 2: 44-45, 4: 32-34), allerede var opphørt. Uten tvil på grunn av at det tidlig kom inn i menigheten folk som var dovne, og bare misbrukte dette. Av dette bibelstedet lærer vi også at vi skal være bevisst hva vi gir til. Det skal ikke tjene til støtte for noe Gud ikke kan akseptere, men til virkelige behov der det "trenges". Og så bør vi også gjøre det ennå mer villig; "dele ut ettersom de hellige trenger", dvs. i en omsorgsfull, broderlig kjærlighet hjelpe dem som har konkrete behov, og ikke misbruker gaven i dovenskap eller overflod.

Men hvem er så "de hellige", disse "fattige blant de hellige", som Paulus kaller dem i kap. 15: 26? Å, måtte vi nå snart lære å forstå dette ordet "hellig" rett! Over alt i apostlenes brever vil vi se at det er på alle de troende kristne dette opphøyde navnet "hellig" brukes (konf. Rom 1: 7). Det er ikke noen kristne som spesielt skiller seg ut, som apostlene eller profetene, som kalles "hellige". Det er alle som Ånden gjennom den nye fødsel har utskilt fra verden for å tilhøre Gud. Og disse gjenfødte sjelene er i dobbel forstand virkelig hellige for Gud. Først er Kristi fullkomne hellighet tilregnet dem. Deretter er også Åndens helliggjørelse begynt i dem. Begge disse forhold uttrykker Paulus slik i 1Kor 6: 11: "Dere ble helliget, og dere ble rettferdiggjort i Den Herre Jesu navn og ved vår Guds Ånd". Så er vi da Guds hellige, selv om vi ikke er syndfrie. Det ser vi f. eks. når David først taler om all sin forferdelige overtredelse og synd, og deretter sier: "Derfor, la hver from be til deg ..." (Sal 32). Det er bare i Kristus vi er virkelig hellige.

Luther sier så sterkt og tankevekkende nettopp i forbindelse med teksten vår: "Paulus taler her om de hellige på jorden, dvs. de kristne, og kaller dem hellige til ære for Guds nåde. For bare ved Guds nåde er de hellige i troen, uten noen som helst gjerninger. Det ville være en stor skam, og rett og slett en fornektelse, om en kristen ville nekte for at han er hellig. For da bekjente han samtidig at også Kristi blod, Guds ord, Ånd og nåde, ja, Gud selv ikke var hellig. Og fornektet alt dette som Gud nettopp hadde brukt for at han skulle få være hellig".

Det er altså disse som er de hellige. Og det er altså deres behov, det de trenger, vi i inderlig kjærlighet skal ta oss av, som om det var vår egen nød. Hvis vi ikke gjør det, men bare beholder alt vi eier for oss selv, da kan vi sannelig ikke leve i Guds kjærlighet. Noe ganske annet er det at vi i vår skrøpelighet kan feile, kan være eller gjøre noe vi egentlig ikke vil. Men hvis vi ikke har eller viser noen kjærlighet, da vitner det om noe langt mer alvorlig: At vi ikke lever i Guds kjærlighet. Johannes sier jo uttrykkelig: "Hver den som har denne verdens goder og ser sin bror i nød og lukker sitt hjerte for ham, hvordan kan Guds kjærlighet bli i ham?" (1Joh 3: 17). Vi kan lese mer om dette å dele med andre slik de trenger, i 1Kor 16: 1-3, og i 2Kor kap. 8 og 9. "Den som gir, må gi med gavmildhet ... den som viser barmhjertighet, må gjøre det med glede", lærte vi i v. 8.

Legg vinn på gjestfrihet! De kristne burde kappes om å ta inn til seg og hjelpe fattige og hjemløse brødre. Denne formaningen finner vi ofte i Skriften (se Heb 13: 2, 1Pet 4: 9). De første kristne ble under forfølgelsene ofte jaget bort fra hjemmene sine. Så vandret de rundt til fremmede trakter, og den gang hadde man jo ingen offentlige hoteller e. l. for dem som kom reisende. På denne bakgrunn er det bibelstedene taler om at troende brødre i glad og villig kjærlighet skal vise gjestfrihet, ja, legge vinn på (egentlig "etterjage") å få gjøre dette. Men selv om det er stor forskjell på den tiden og vår, så gjelder alltid den store kjærlighetsloven; at vi i alle mulige forhold skal tjene vår neste. Og at kjærligheten ikke bare skal stadfestes gjennom vakre ord, men i praktisk handling, også når det koster både anstrengelser og utholdenhet. Også i dag kan det å vise gjestfrihet ofte bli vårt kall. Det kan nok by på offer, men hvis det likevel ikke er helt umulig for oss, skal vi alltid både med glad hjerte og et vennlig åsyn også på dette området tjene en bror som trenger det. Apostelen Peter tilføyer at det også bør skje "uten å klage" (1Pet 4: 9). Slik ønsker vi nok selv også å oppleve det når vi har behov for vår nestes tjeneste. Og det store budet, når det gjelder vår neste, er alltid dette: "Alt det dere vil at menneskene skal gjøre for dere, det skal dere også gjøre for dem" (Mat 7: 12).